

[Indenrigsministeren.]

terne — et spørgsmål, som kunne tænkes løst på den af fru Rigmor Christensen antydede måde gennem pålæggelsen af en pligt for sygehusene til at tegne ulykkesforsikring — hænger imidlertid nøje sammen med spørgsmålet om kommunernes og statens erstatningsansvar i det hele taget. Jeg kan her henvise til den betænkning, der blev afgivet i 1959 om statens og kommunernes erstatningsansvar. Heri indeholdes et lovudkast, der fastslår statens og kommunernes erstatningsansvar for fejl og forømmelser og holder muligheden åben for et objektivt erstatningsansvar i visse særlige tilfælde. Folketinget har endnu ikke haft lejlighed til at tage stilling til disse forhold, og det skyldes, efter hvad der er oplyst over for mig, at man bl. a. på nordisk basis arbejder med udformningen af mere generelle erstatningsregler på en række områder og derfor ikke har fundet tiden inde til at tage stilling til den nævnte betænkning.

Det forekommer mig imidlertid rigtigt, at man ikke nu søger at regulere et enkelt af de områder, hvor sygehusene, d. v. s. staten og kommunerne, har mulighed for skadegørende handlinger, men i stedet afventer den forventede forelæggelse af mere generelle regler på dette område. Der vil så til den tid blive mulighed for, at en erstatningsordning på rent objektivt grundlag eller som en pligt for sygehusene til at tegne ulykkesforsikring kan indgå i disse overvejelser.

Rigmor Christensen: Jeg vil gerne takke ministeren for svaret; jeg håber, at man til den tid vil være opmærksom på, at dette spørgsmål også inddrages i forhandlingerne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Kjær Rasmussen** til indenrigsministeren:

„Finder ministeren det rimeligt, at der ved CF-korpset ikendes disciplinarmiddel for udeblivelse, når denne skyldes dokumenteret motoruheld med privatvogn, medens der ikke ikendes disciplinarmiddel, dersom udeblivelsen skyldes dokumenteret forsinkelse i offentlige transportmidler?“

Kjær Rasmussen: Baggrunden for spørgsmålet er den, at 4 CF-værnepligtige på Haderslev kaserne ikendes disciplinarmiddel, efter at de var kommet for sent i kvarter på grund af motoruheld med privat vogn. Til kaserne medbragte de en attest fra Falck-Zonen på, at uheldet virkelig havde fundet sted. Hvis de var kommet for sent på grund af forsinkelse i den offentlige trafik, men var mødt med dokumentation fra togfører eller buschauffør, ja, så var intet ondt vederfaredes dem. For mig at se er denne situation uholdbar, specielt i en tid da de værnepligtige jo motoriseres mere og mere. Denne side af sagen har man også for længst erkendt gennem anlæggelse af store parkeringspladser ved kaserne.

Jeg håber meget, at den højtærede indenrigsminister vil fjerne denne, som det synes, noget for længe gemte bestemmelse og ligestille offentlig og privat transport.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Jeg kan bekræfte, at det er en almindelig regel — både i civilforsvaret og i forsvaret — at der ikke ikendes disciplinarmiddel, dersom en værnepligtig møder for sent og det kan dokumenteres, at dette skyldes forsinkelse af de benyttede offentlige transportmidler. Derimod er det også et princip, der følges i civilforsvaret og i forsvaret, at den værnepligtige, når han vælger sin egen befordring, selv må bære risikoen for, at han eventuelt kommer for sent til tjenestestedet. Jeg mener også, at det i almindelighed må være rigtigt, at de værnepligtige, der ønsker at køre i deres egen vogn, kører hjemmefra i så god tid, at de kan nå frem til kaserne, selv om der på vejen skulle opstå forsinkelser af den ene eller den anden grund. Hvis man ikke fulgte dette princip, tror jeg, man ville komme ud for mange forsinkelser — måske for mange forsinkelser.

Hermed er ikke sagt, at der ved ikendelsen af disciplinarmiddel ikke skal tages hensyn til den nærmere karakter af forsinkelsen, og jeg er da også bekendt med, at der i tilfælde, hvor der foreligger formildende omstændigheder, og hvor man har underrettet vedkommende civilforsvarskolonne om den opståede forsinkelse, anvendes en væsentlig